Analize și opinii

De la urne la abis: un mandat sub semnul haosului

Acum 3 minutes 2 Vizualizari 5 Timp de citire

România își joacă ultima carte. După ani de promisiuni toxice, campanii murdare și trădări politice în serie, 4 mai 2025 înseamnă ziua care poate aduce o bifurcație istorică – este linia de demarcație dintre ce am fost și ce mai putem deveni. Turul 1 al alegerilor prezidențiale s-a încheiat, dar verdictul final încă nu s-a scris. Viitorul lider de la București are de rezolvat câteva provocări care nu mai pot fi amânate. Trăim „azi" o realitate nemaiîntâlnită, iar fiecare decizie luată va conta dublu și greșelile se vor plăti imediat.

VIITORUL PREȘEDINTE,
ÎNCÂT MI-E FRICĂ SĂ
NU MĂ ÎMBOLNĂVESC
DE SCAUNUS CAPTIVUS!
PREȘEDINTE

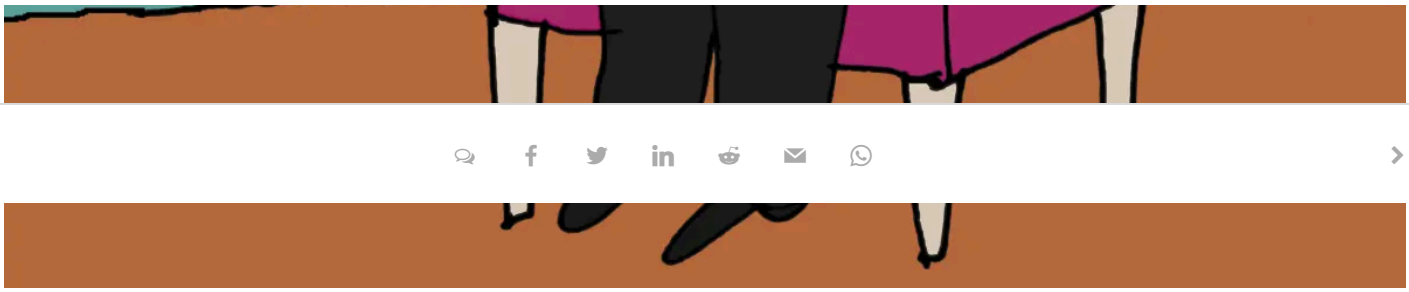

Românii au fost chemați să-și aleagă președintele într-un context marcat de crize suprapuse: politică, economică, externă și morală. Dar ceea ce s-a întâmplat la urne a fost mai mult decât un exercițiu democratic. A fost, poate, ultimul test major pentru a vedea dacă această țară mai are o direcție.

„A câștigat Simion!"; „A pierdut Nicușor Dan!". Mai contează ce scriu televiziunile pe burtieră în aceste momente? Toate acestea sunt bătălii ale unor orgolii mărunte. Adevăratul război abia de acum încolo începe, când ecoul promisiunilor se lovește de zidul realității – noul președinte se trezește într-o dimineață rece de mai, cu mâinile împletite în crize care nu mai așteaptă. A moștenit o țară cu nervii la pământ, o economie pe muchie de cuțit și aliați care și-au pierdut răbdarea cu noi.

Va ști el să fie chirurgul de care avem nevoie? Sau va deveni doar următorul pacient al haosului?

Decizia CCR de a invalida rezultatul alegerilor din noiembrie 2024 a lăsat o rană adâncă în societatea românească. Motivele invocate – interferență străină, erori procedurale și tot felul de jocuri de culise – au stârnit confuzie și revoltă, iar țara a petrecut luni întregi în incertitudine, cu o conducere provizorie și cu un electorat tot mai neîncrezător în mecanismele statului.

Scrutinul de duminică nu a fost doar despre alegerea unui lider. A fost despre supraviețuirea unei idei de țară. Indiferent cine a câștigat, cel ce va prelua mandatul intră direct într-o luptă de uzură, cu mize colosale.

O economie în derivă

Înainte de orice, România este într-o criză economică fără precedent. Deficitul bugetar a depășit 9% din PIB, iar piețele internaționale au început deja să ne penalizeze – costul împrumuturilor a crescut, moneda s-a depreciat, încrederea investitorilor este la nivel de avarie.

Guvernul a reacționat cu măsuri de austeritate, dar acestea au agravat tensiunile sociale: proteste, greve, scăderea consumului.

În același timp, sectorul privat acuză statul că este tot mai absent și nu înțelege realitățile economiei de piață. Oameni de rând resimt primii, în buzunare, costul lipsei de viziune a întregii clase politice.

România nu-și mai permite președinți spectatori și nici lideri care nu știu diferența dintre PIB și datorie publică. Țara are nevoie de un cap limpede care înțelege cifrele și poate să țină piept presiunilor externe și interne. Noul președinte va trebui să devină un pivot de stabilitate, să genereze un consens pentru reforme economice

necesare. Va trebui să spună adevărul, nu ceea ce dă bine în sondaje. Altfel, riscăm să ajungem într-o spirală de colaps pe care nimeni nu o va mai putea opri.

America, odată aliatul nostru de nădejde, ne-a întors spatele, acum, dezamăgită de jocurile politice făcute pe Dâmbovița. Administrația Trump a calificat decizia CCR drept un recul democratic, iar reacțiile nu s-au oprit la declarații. România a fost retrasă din Programul „Visa Waiver", o decizie care, dincolo de disconfortul provocat cetățenilor, are o încărcătură simbolică devastatoare. Promisiunea că românii vor putea călători fără opreliști în Statele Unite a dispărut ca un miraj, semn că răceala dintre Washington și București crește cu fiecare zi.

Ce va rămâne din parteneriatul strategic când nici măcar încrederea nu mai există, iar comunicarea instituțională dintre România și SUA a devenit formală și glacială?

Viitorul președinte moștenește un parteneriat strategic pe muchie de cuțit. Reconstruirea încrederii americane nu va fi ușoară. Dincolo de retorică, va fi nevoie de fapte: reforme autentice, anticorupție reală și o poziționare fermă în politica externă.

De parcă lucrurile nu sunt cât se poate de grave, războiul din Ucraina nu s-a terminat și pacea pare tot mai îndepărtată. Iar decizia Statelor Unite de a se retrage din negocieri a lăsat un vid de putere periculos în regiune. Șapte țări europene au cerut recent reluarea sprijinului militar extins pentru Kiev și oprirea oricărui dialog cu Vladimir Putin, semn clar al direcției pe care o are în vedere Bruxellesul.

În acest context, România nu își mai permite echivocuri. Viitorul președinte trebuie să spună răspicat unde ne poziționăm: suntem parte a taberei democratice sau preferăm o neutralitate ipocrită? Nu mai e loc de „politică externă cu jumătate de gură".

Votul care deschide o epocă

Prezența slabă înregistrată în unele regiuni a confirmat un lucru dureros: o parte din cetățeni nu mai crede în sistemul actual. Românii nu mai cred că votul poate schimba ceva, iar asta este o altă provocare a viitorului președinte – să reconstruiască legătura dintre stat și omul de rând, să demonstreze că politica nu înseamnă doar calcule și combinații, ci și onoare și responsabilitate.

România nu își mai permite iluzii. Are nevoie de o conducere care nu fuge de greutăți, ci le înfruntă, are nevoie de o mână fermă, o minte clară și o coloană vertebrală pe care nu o îndoaie nici Moscova, nici Bruxellesul, nici Washingtonul.

Cine nu înțelege miza momentului, va eșua. Și va trage o națiune întreagă după el.

Sursa: https://www.national.ro/politica/de-la-urne-la-abis-un-mandat-sub-semnul-haosului-849325.html/

Despre autor

editor